

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie zasad udzielania subwencji ze Skarbu Państwa.
Postanowienia ogólne.

Działalność organizacji społecznych, mobilizujących zarówno gospodarcze jak i ogólnokulturalne życie zbiorowe, zasługuje na pełne poparcie materialne i moralne rządu.

Niemniej jednak pomoc pieniężna rządu winna zadośćczynić następującym wytycznym, które należy uwzględnić przy stosowaniu polityki subwencyjnej:

A. Instytucje ubiegające się o subwencje winny przede wszystkim posiadać dostateczne fundusze własne w postaci stałych dochodów albo ze składek członkowskich, ściąganych co najmniej w 75%, albo też z innych źródeł dochodowych. Pełne finansowanie ze strony Skarbu Państwa świadczy o tym, że organizacja taka wypełnia właściwie funkcje organu rządowego. W takich przypadkach właściwy Minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu winni rozważyć, czy nie należałoby postawić wniosku o przejęcie instytucji społecznej na etat państwowy, o ile nie przemawiają przeciw temu inne względy. W przypadku negatywnym mogą one ustalić udzielenie subwencji na okres przejściowy.

B. Subwencja winna służyć tylko takiej działalności, która ma ważne znaczenie z ogólnopaństwowego punktu widzenia oraz która wiąże się z zadaniami, jakie postawione są w planie rządu na dany okres czasu (rok budżetowy).

C. Tak jak i wszystkie wydatki rządowe, winna być subwencja kontrolowana pod względem prawidłowości i celowości jej wydatkowania. Jako jeden ze sposobów wstępnej kontroli musi być przestrzegana zasada, że instytucja społeczna może być subwencjonowana tylko z jednego źródła. Wyjątki od tej zasady mogą być czynione tylko w odniesieniu do takich instytucji, których działalność leży w sferze zainteresowań kilku resortów, wszelako i w tym przypadku udzielanie pomocy materialnej ze strony jednego organu musi następować przy pełnej świadomości o dotychczasowych czy zamierzonych świadczeniach innych zainteresowanych. Pod tym względem nadzór winien być powierzony w normalnym trybie Komisji Oszczędnościowej Skarbu Państwa.

Postanowienia szczegółowe.**I.**

§ 1. Subwencją w rozumieniu niniejszej uchwały jest pomoc pieniężna z budżetu państwowego dla instytucji społecznych na wykonanie zadań statutowych (stowarzyszenia, związki, komitety itp.), działających za zezwoleniem władz administracyjnych.

§ 2. Postanowienia niniejszej uchwały stosują się do zasiłków, pomocy lub popierania pewnej akcji społecznej lub gospodarczej z funduszy budżetowych, przewidzianych w budżecie bieżącym poza kredytami na subwencje ustalonymi w § 11 poszczególnych części, działów i rozdziałów.

§ 3. Uchwała niniejsza nie dotyczy dotacji, przez które rozumie się pomoc pieniężną udzielaną jednostkom samorządu terytorialnego, bądź gospodarczego, a nadto wypłat na rzecz instytucji prawa publicznego bądź prywatnego na pokrycie kosztów ściśle określonych czynności, zlecanych tym instytucjom do wykonania w piśmie zlecającym lub w ustawie.

§ 4. Uchwała niniejsza nie dotyczy subwencji udzielanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej.

Zasady udzielania subwencji przez Ministerstwo Obrony Narodowej oraz preliminowanie kwot subwencji przez to Ministerstwo — określi Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 5. Zasady udzielania subwencji przez przedsiębiorstwa skomercjalizowane określi oddzielna uchwała Rady Ministrów na wniosek Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

II.

§ 6. Subwencje nie mogą być udzielane na ogólne koszty administracyjne instytucji subwencjonowanej oraz na działalność wykraczającą poza ramy statutowe danej instytucji.

III.

§ 7. Subwencje mogą być udzielane instytucjom społecznym:

- o zasięgu ogólnokrajowym z centralnymi organami zarządzającymi,
- o zasięgu lokalnym,
- organizowanym i rażnie do wykonania pewnego określonego zadania s; leżnego oraz instytucjom wymienionym w pkt. a) i b) na cele doraźne, nie przewidziane w preliminarzu.

§ 8. Udzielanie subwencji władzom, urzędom, instytucjom i zakładom zarówno państwowym jak i samorządowym jest nie dozwolone.

IV.

§ 9. Subwencji może udzielać wyłącznie władza naczelna. Instytucjom o zasięgu lokalnym władza naczelna może udzielić subwencji na wniosek właściwej władzy II instancji.

Instytucjom o zasięgu ogólnokrajowym władza centralna może udzielać subwencji tylko za pośrednictwem zarządów głównych.

V.

§ 10. W odniesieniu do instytucji wymienionych w § 7 lit. a) i b) przewidziane dla każdej z nich kwoty subwencyjne preliminują ministerstwa przy ustalaniu dorocznego preliminarza budżetowego, podając jednocześnie w objaśnieniach cel, na jaki subwencja zostanie udzielona. Dla instytucji wymienionych w § 6 lit. c) ministerstwa preliminują w osobnej pozycji kwotę globalną.

§ 11. Wykaz preliminowanych subwencji, sporządzony według grup wymienionych w § 7 składa każde ministerstwo łącznie ze swym preliminarzem budżetowym w Ministerstwie Skarbu, które zestawia i dołącza do preliminarza ogólnego sumaryczną kwotę, preliminowaną na subwencje we wszystkich preliminarzach szczegółowych, tudzież ogólną kwotę subwencji dla tych instytucji, które figurują w preliminarzach budżetowych kilku ministerstw.

§ 12. Preliminowanie kwot na subwencje w różnych tytułach budżetowych nie jest dozwolone.

VI.

§ 13. 1. Udzielenie subwencji instytucji, nie przewidzianej w wykazach między instytucjami grupy pierwszej i drugiej wymienionych w § 7 lit. a) i b), może nastąpić po odpowiednim zmniejszeniu kwot subwencji instytucjom, wyszczególnionym w wykazach i po zawiadomieniu o zmianach Prezydium Rady Ministrów, Ministerstwa Skarbu i Biura Kontroli przy Radzie Państwa.

2. Ministerstwo Skarbu i Biuro Kontroli winny być zawiadomione również o każdej zmianie wysokości kwoty, przewidzianej w preliminarzu budżetowym dla instytucji, wymienionych w ust. 1 niniejszego paragrafu.

VII.

§ 14. 1. Subwencja może być udzielana tylko na pisemny wniosek ubiegającej się o nią instytucji.

2. Wniosek o subwencje winien zawierać oświadczenie, czy instytucja otrzymała w bieżącym roku budżetowym subwencje od innej władzy i w jakiej wysokości, tudzież czy złożyła podobny wniosek u innej władzy i jakiej. Do pierw-

szego wniosku o subwencję winien być dołączony plan finansowo-gospodarczy (budżet) oraz plan zużytkowania subwencji.

VIII.

§ 15. Władza udzielająca subwencji może zażądać od instytucji stawiającej wniosek o subwencję dowodu, stwierdzającego dopuszczenie jej do statutowej działalności.

§ 16. Władza udzielająca subwencji jest obowiązana określić w piśmie skierowanym do stawiającej wniosek o subwencję instytucji warunki udzielenia subwencji, a w szczególności:

- a) przeznaczenie subwencji,
- b) sposób jej zużytkowania,
- c) terminy i sposób sporządzania sprawozdań okresowych i sprawozdania ostatecznego,
- d) zastrzeżenie, iż w przypadku niedotrzymania warunków, pod którymi udziela się subwencji, niezależnie od innych skutków dalsze udzielenie subwencji zostanie wstrzymane,
- e) zastrzeżenie prawa przeprowadzenia w każdym czasie kontroli działalności instytucji przez Prezydium Rady Ministrów oraz przez władzę udzielającą subwencji, tudzież Biuro Kontroli.

§ 17. Przedstawiciele instytucji otrzymującej subwencję są obowiązani potwierdzić pisemnie z powołaniem się na otrzymane upoważnienie przyjęcia warunków, o których mowa w § 16.

IX.

§ 18. Instytucja otrzymująca subwencję obowiązana jest składać władzy subwencjonującej w terminach przez nią oznaczonych okresowe i roczne sprawozdania o ogólnej swej działalności oraz sprawozdania rachunkowe obejmujące wszystkie wpływy i wydatki zarówno z sumy subwencyjnej, jak również i z innych funduszy łącznie z funduszami własnymi.

§ 19. Władza subwencjonująca w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów może zwolnić instytucję od składania sprawozdań w przypadkach szczególnie uzasadnionych.

§ 20. Niezłożenie przez instytucję subwencjonowaną sprawozdania okresowego wstrzymuje wypłaty dalszych subwencji, a niezłożenie sprawozdania ostatecznego stanowi bezwzględna przeszkoda do udzielenia dalszej subwencji, przy zachowaniu jednak postanowień § 19.

X.

§ 21. Władze udzielające subwencji prowadzą ewidencję udzielonych subwencji w układzie alfabetycznym instytucji. Treść ewidencji winna obejmować:

- a) datę i liczbę wniosku o subwencję,
- b) cel i wysokość przyznanej subwencji,
- c) datę względnie daty — przy ratałnych wypłatach — i numer asygnaty względnie asygnat,
- d) kwotę z poszczególnych asygnat,
- e) datę i liczbę, pod którą otrzymano sprawozdanie okresowe i ostateczne.

XI.

§ 22. 1. Ministerstwo Skarbu prowadzi ewidencję wypłacanych przez władze asygnujące subwencji według części budżetowych w układzie alfabetycznym instytucji subwencjonowanych, ponadto skorowidz alfabetyczny tych instytucji z odnotowaniem części budżetowych, z których instytucje otrzymują subwencję.

2. W uwzględnieniu postanowień § 9 i 12 odnotowania ewidencyjne winny być uskuteczniane bezpośrednio przed oddaniem zlecenia wypłaty subwencji do realizacji.

3. Ministerstwo Skarbu prowadzić również będzie w sposób analogiczny przewidzianą w ust. 1 i 2 ewidencję kwot wypłacanych instytucjom społecznym tytułem zasiłków, pomocy i na popieranie pewnej akcji społecznej lub gospodarczej.

XII.

§ 23. Władze centralne udzielające subwencji dołączać będą do wyciągów z księgi kredytów i wydatków budżetowych przedkładanych w myśl obowiązujących przepisów rachunkowo-kasowych Biura Kontroli wyciąg z ewidencji udzielonych subwencji obejmujący:

- a) nazwę instytucji,
- b) datę i numer zlecenia wypłaty subwencji,
- c) kwotę subwencji,
- d) przeznaczenie subwencji,
- e) stwierdzenie złożenia wyliczenia z zużycia subwencji.

§ 24. Ministerstwo Skarbu przesyła do Prezydium Rady Ministrów co kwartał w ciągu następnego miesiąca po upływie kwartału wyciąg z ewidencji wypłaconych subwencji, obejmujący instytucje otrzymujące subwencje z kilku części budżetowych. Wymieniony wyżej wyciąg winien zawierać nazwę instytucji i kwotę subwencji wypłaconych z poszczególnych części oraz oznaczenie tytułu budżetowego (działu, rozdziału), z którego subwencja została wypłacona.

XIII.

§ 25. Niezależnie od uprawnień kontrolnych przysługujących organom Biura Kontroli przy Radzie Państwa, Prezydium Rady Ministrów oraz władza udzielająca subwencji są uprawnione badać działalność subwencjonowanej instytucji przy pomocy swych organów kontroli.

O zarządzonej i przeprowadzonej kontroli winna być w takich przypadkach powiadomiona właściwa władza nadzorcza.

§ 26. Nad prawidłowością udzielania subwencji w myśl niniejszej uchwały czuwa Komisja Oszczędnościowa Skarbu Państwa.

XIV.

§ 27. Uchwała niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

§ 28. Równocześnie traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1945 r. i z dnia 19 października 1945 r. w punktach dotyczących subwencjonowania.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz